

sygn. akt VII Pa 72/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Sędziowie: SO Agnieszka Stachurska

SO Zbigniew Szczuka (spr.)

Protokolant: Marta Jachacy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 czerwca 2018 r. w Warszawie

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko K. Z. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...)

o odszkodowanie

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2018 r., sygn. VI P 151/17

1. oddala apelację,
2. zasądza od pozwanego K. Z. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) na rzecz powódki J. S. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSO Agnieszka Stachurska SSO Marcin Graczyk SSO Zbigniew Szczuka

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2018 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi- Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w sprawie z powództwa J. S. przeciwko K. Z. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) o odszkodowanie, o sprostowanie świadectwa pracy:

1. zasądził od pozwanego K. Z. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) na rzecz powódki J. S. kwotę 1 850,00 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę;
2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądził od pozwanego K. Z. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) na rzecz powódki J. S. kwotę 60,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. wyrokowi w punkcie 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

Powyższy wyrok Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

W dniu 16 grudnia 2015 r. powódka zawarła z pozwanym K. Z. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) umowę o pracę na czas określony od dnia 16 grudnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. na stanowisku Inspektor w Dziale Finansowym z wynagrodzeniem – 1.850 zł miesięcznie. W dniu 28 grudnia 2016 r. powódka zawarła z pozwaną umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 1 stycznia 2017 r., na stanowisku Inspektora w Dziale Finansowym, w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem miesięcznym 2.000 zł brutto. Rozpoczęcie pracy miało nastąpić w dniu 2 stycznia 2017 r.

Pozwany prowadził własną działalność gospodarczą polegającą między innymi na świadczeniu usług z zakresu rachunkowości i księgowości oraz doradztwa podatkowego. Pozwany prowadził działalność, w ramach której obsługiwał firmy należące do S. D.. Pozwany w rzeczywistości nie podejmował faktycznych decyzji w firmie. Wszystkie czynności wykonywał S. D..

W dziale księgowym miała miejsce rotacja pracowników. W 2016 roku pracowała powódka i I. W., L., A. W., w międzyczasie pracował P. P., który nadzorował główną księgową. W okresie od 2 czerwca 2016 r. do października 2016 r. z biurem pozwanego współpracowała H. G., świadcząc swoje usługi w formie pomocy w prostowaniu błędów z poprzedniego okresu i prowadziła też bieżące sprawy pozwanego. Księgowała, wykonywała sprawozdania, księgowała listy płac. Z końcem marca 2017 roku w Dziale pracowała tylko powódka i I. W.. Deklaracje VATowskie i sprawozdania finansowe robiła główna księgowa I. W..

Do obowiązków powódki na zajmowanym stanowisku należało prowadzenie dokumentacji finansowo – księgowej dla podmiotów, które zawarły umowę na prowadzenie tego rodzaju usług w tym (...) spółka z o.o., (...) Spółka z o.o., (...) Spółka z o.o., (...) Spółka z o.o., (...) Spółka z o.o. i (...) Spółka z o.o. Powódka obsługiwała program (...). Powódka generowała raporty o analizie dla zarządu. Były to raporty dotyczące przychodów i kosztów. Generowała również raporty o zestawieniu płatności dla S. D.. Powódka wprowadzała dane do sytemu finansowo - księgowego. Wystawiała faktury, ale nie robiła tego w firmie tylko ona. Dane do faktur brała z umów i zleceń. Wykonywała zestawienia dla spółek, ale przed wysłaniem przeglądała je jeszcze M. P. - kierownik ds. kadr i płac, a od stycznia 2017 r. już dyrektor ds. personalnych. Deklaracje były generowane automatycznie, sprawdzane z rejestrami i wysyłane do Urzędu Skarbowego. Po każdym zamknięciu miesiąca było drukowane zestawienie i salda kont. Oprócz grupy (...) i (...) wszystkie księgi zostały zamknięte. Aby zamknąć rok trzeba było zamknąć wszystkie zestawienia miesięczne. Ingerencja w dokumenty była możliwa tylko dwa miesiące wstecz i tylko przy otwartym roku.

W styczniu 2017 r. Urząd Skarbowy zażądał zestawienia VAT za lata 2014-2016. Na przełomie marca i kwietnia 2017 r. zaczęły przychodzić wezwania z Urzędu Skarbowego do zapłaty podatku VAT - (...)Sp. z o.o. Pierwsze dotyczyło deklaracji VAT-7 z marca 2017 r., drugie za styczeń i luty 2017 r. Kolejne wezwanie dotyczyło zapłaty podatku w grupie (...) Sp. z o.o. Wpłynęło też wezwanie z Urzędu Skarbowego do złożenia wyjaśnień na temat deklaracji VAT. Pozwany zarządził przeprowadzenie audytu w sprawach księgowych. Pozwany zwrócił się o pomoc w prowadzeniu spraw księgowych do prowadzącej własną działalność gospodarczą A. F.. Na podstawie wydruku z programu finansowo-księgowego sporządziła raport poprawności wprowadzonych dokumentów czy wszystkie dokumenty zostały wprowadzone i były zewidencjonowane. Wyszły na jaw nieprawidłowości. Błędy powtarzały się we wszystkich spółkach. Dokonano korekt. Pozwany przyjął, że za zaistniałą sytuację odpowiedzialność ponosi powódka. Nie przeprowadził z nią rozmowy na ten temat.

Ostatniego dnia w pracy powódka była 31 marca 2017 r. Tego dnia S. D. rozmawiał z powódką i pytał czy nadal chce pracować. Nie stawiał jednak powódce żadnych zarzutów. Powódka poprosiła o dzień wolny, udała się do lekarza i otrzymała zwolnienie lekarskie, na którym przebywała w okresie od 4 kwietnia 2017 r. do 4 maja 2017r.

W dniu 14 kwietnia 2017 r. pozwany doręczył powódce, za pośrednictwem urzędu pocztowego, oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę datowane na dzień 11 kwietnia 2017r. bez zachowania okresu wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 1 kodeksu pracy. Jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę pozwany wskazał nierzetelne wykonywanie

obowiązków pracowniczych, w szczególności nieprawidłowe wystawienie faktur sprzedaży, braki w dokumentacji finansowo – księgowej obsługiwanych spółek oraz narażenie pracodawcy na odpowiedzialność finansową i karną z tytułu nierzetelnego świadczenia usług księgowych. Ze strony pozwanej nikt się nie kontaktował z powódką na ten temat tego dlaczego otrzymała zwolnienie dyscyplinarne z pracy.

W dniu 19 kwietnia 2017 r. powódka wystosowała do pozwanego pismo zatytułowane wypowiedzenie umowy o pracę z dnia 28 grudnia 2016 r. ze skutkiem na dzień 31 maja 2017r. Wskazała, że oświadczenie pracodawcy z dnia 11 kwietnia 2017 r. (doręczone 14 kwietnia 2017r.) w przedmiocie rozwiązania z nią umowy o pracę z dnia 16 grudnia 2015 r. zawartej na czas określony jest nieważne ponieważ umowa ta wygasła w dniu 31 grudnia 2016 r. Wniosła o wydanie prawidłowego świadectwa pracy.

W dniu 14 kwietnia 2017 r. pozwany wystawił świadectwo pracy, zgodnie z którym postawą ustania stosunku pracy był art. 30 § 1 pkt 3 w związku z art. 52 § 1 k.p. – z winy pracownika bez zachowania okresu wypowiedzenia.

W okresie bezpośrednio poprzedzającym rozwiązanie umowy o pracę powódka otrzymywała wynagrodzenie 2.000 zł.

Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, na podstawie zeznań świadków: A. F. M. P., P. P., S. D.; H. G., I. W. oraz na podstawie zeznań powoda J. S..

Zeznaniom świadka S. D. Sąd Rejonowy nie dał wiary w zakresie w jakim wskazał, że wszystkie błędy to wina powódki, że pozwany i on nie wiedzieli nic o nieprawidłowościach. Zeznania świadka pozostawały w sprzeczności z zeznaniami pozostałych świadków oraz dokumentami złożonymi do akt sprawy.

W treści rozważań prawnych Sąd I instancji podniósł, iż powództwo jako częściowo uzasadnione zasługuje na częściowe uwzględnienie.

W zakresie żądania uznania, że rozwiązanie przez pozwanego umowy o pracę zawartej w dniu 16 grudnia 2015 r. na czas określony bez zachowania okresu wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. nastąpiło z naruszeniem przepisów prawa oraz o odszkodowanie w kwocie 1.850 zł Sąd I instancji uznał je za uzasadnione.

W przedmiotowej sprawie rozwiązanie umowy o pracę nie zawierało uchybień formalnych. Oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia dokonane zostało w formie pisemnej. W piśmie wskazane zostały przyczyny rozwiązania umowy o pracę. Pozwany zamieścił także pouczenie o przysługującym powodowi prawie odwołania się od rozwiązania umowy do sądu pracy.

Pozwany jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę z powódką wskazał nierzetelne wykonywanie obowiązków pracowniczych, w szczególności nieprawidłowe wystawienie faktur sprzedaży, braki w dokumentacji finansowo – księgowej obsługiwanych spółek oraz narażenie pracodawcy na odpowiedzialność finansową i karną z tytułu nierzetelnego świadczenia usług księgowych. Po przeprowadzeniu, postępowania dowodowego w sprawie, Sąd Rejonowy ocenił, że podane w piśmie rozwiązującym umowę o pracę przyczyny są niekonkretne. Przyczyny określone zostały ogólnikowo bowiem nie określały jakiego okresu pracy powódki dotyczą, a było to istotne z punktu widzenia daty wykrycia nieprawidłowości. Dopiero w odpowiedzi na pozew pojawiły się wyjaśnienia dotyczące wskazanych przyczyn. Natomiast zgodnie z utrwalonym orzecznictwem pracodawca nie może uzupełnić braku wskazania konkretnej przyczyny rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika (art. 30 § 4 w związku z art. 52 § 1 pkt 1 k.p.) po wniesieniu powództwa o przywrócenie do pracy lub odszkodowanie.

Po przeprowadzeniu dokładnej analizy całokształtu materiału dowodowego w sprawie, Sąd I instancji doszedł do przekonania, że złożone przez pozwanego rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 k.p. było niezasadne. Sąd Rejonowy zaznaczył, że co prawda do odpowiedzi na pozew pozwany dołączył dokumenty, z których wynikało, że kontrahenci mieli do zapłaty należności wynikające z podatku VAT czyli z deklaracji vatowskich, ale nie zostało wykazane jakoby to powódka te deklaracje wypełniała lub żeby powódka była uprawniona do tego, żeby te deklaracje wypełniać. Część zarzutów była niezasadna biorąc pod uwagę tryb w jakim rozwiązano z powódką umowę o pracę,

tryb szczególny dyscyplinarny – gdzie zgodnie z orzecznictwem pracodawca winien wykazać winę pracownika i szczególnie negatywne nastawienie podczas naruszania obowiązków pracowniczych. Sąd Rejonowy przesłuchał świadków powołanych w sprawie, którzy zeznali co prawda o nieprawidłowościach stwierdzonych u pozwanego, ale nie podali konkretnych rażących zaniedbań czy zawinionych przez powódkę zachowań.

Mając na uwadze powyższe, uznając że pozwany nie udowodnił, że powódka dopuściła się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych w zakresie przyczyn wskazanych w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, na podstawie art. 56 § 1 kodeksu pracy w zw. z art. 58 kodeksu pracy Sąd I instancji orzekł o odszkodowaniu jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., w myśl którego w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Koszty zastępstwa procesowego odnośnie odszkodowania Sąd Rejonowy ustalił na podstawie § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych na kwotę 180 zł. Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie, zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego zrównał stawkę zastępstwa procesowego w sprawie o odszkodowanie ze stawką w sprawach o przywrócenie do pracy.

Koszty zastępstwa procesowego w zakresie żądania sprostowania świadectwa pracy Sąd Rejonowy ustalił na podstawie § 9 ust. 1 pkt 3 wskazanych powyżej rozporządzeń na kwotę 120 zł. Mając na uwadze powyższe zasądzono na rzecz powódki kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (180 zł - 120 zł).

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 477² § 1 k.p.c.

Od powyższego wyroku strona pozwana, pismem z dnia 8 marca 2018 roku złożyła apelację, zaskarżając w części, w zakresie pkt I, III i IV orzeczenie Sądu Rejonowego z dnia 23 stycznia 2018 r.

Strona apelująca zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj.:

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 52 § 1 pkt 1 k.p. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w postaci: zeznań świadka A. F. oraz wydruków za lata 2016 z programu finansowo - księgowego (...) spółki (...) sp. z o.o., wydruków za lata 2017 z programu finansowo - księgowego (...) spółki (...) sp. z o.o.; wydruków za lata 2016 - 2017 z programu finansowo - księgowego (...). spółki (...) sp. z o.o.; wydruków za lata 2016 z programu finansowo - księgowego (...). spółki (...) sp. z o.o.; wydruków za lata 2017 z programu finansowo - księgowego(...) spółki (...) sp. z o.o., poprzez uznanie, iż ww. dowody nie świadczą o błędnym wystawianiu faktur VAT przez powódkę oraz brakach w dokumentacji księgowo- finansowej spółek a tym samym narażeniu pracodawcy na odpowiedzialność finansową i karną z tytułu nierzetelnego świadczenia usług księgowych, podczas gdy z ww. dowodów wprost wynikają niedopatrzienia, błędy oraz braki powódki w prowadzonej przez nią dokumentacji finansowo-księgowej;
- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nadanie zbyt dużej mocy dowodowej zeznaniom świadka M. P. oraz I. W. podczas gdy świadkowie ci pozostają również w sporze sądowym z K. Z. zaś powódka jest świadkiem w ich sprawach, tym samym posiadają one interes w korzystnym dla powódki rozstrzygnięciu przedmiotowego postępowania;
- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego poprzez uznanie, iż pozwany w rzeczywistości nie podejmował faktycznych decyzji w firmie, wszystkie czynności wykonywał S. D. podczas gdy pozwany samodzielnie prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą, zaś wszystkie czynności były podejmowane przez pozwanego lub osobę posiadającą odpowiednie pełnomocnictwa do działania w jego imieniu, a którego nie posiadał S. D.;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 56 § 1 k.p. w zw. z art. 58 k.p. z zw. z art. 52 § 1 pkt 1 k.p. poprzez uznanie, że powodowi przysługuje odszkodowanie z uwagi na złożenie przez pozwanego niezasadnego rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, podczas gdy oświadczenie pozwanego o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodem zawiera konkretne i rzeczywiste przyczyny znajdujące swoje potwierdzenie w materiale dowodowym zgromadzonym w przedmiotowym postępowaniu.

W związku z powyższym pozwany wniósł wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w całości, ponowne orzeczenie przez sąd II instancji o kosztach postępowania przed sądem i instancji, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania przed sądem II instancji.

W treści uzasadnienia apelacji strona pozwany przedstawił argumentację na poparcie zgłoszonych twierdzeń. (apelacja z dnia 8 marca 2018 roku, k.140 - 142 a.s.)

W odpowiedzi na apelację z dnia 13 maja 2018 r. powódka wniosła o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. (odpowiedź na apelację z dnia 13 maja 2018 r., k. 175 - 176 a.s.)

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, iż apelacja pozwanego jako całkowicie bezzasadna podlega oddaleniu.

Postępowanie apelacyjne ma merytoryczny charakter i jest dalszym ciągiem postępowania rozpoczętego przed sądem pierwszej instancji. Zgodnie z treścią art. 378 § 1 k.p.c., sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Rozważając zakres kognicji sądu odwoławczego, Sąd Najwyższy stwierdził, iż sformułowanie „w granicach apelacji” wskazane w tym przepisie oznacza, iż sąd drugiej instancji między innymi rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia, dokonuje własnych ustaleń faktycznych, prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestaje na materiale zebranym w pierwszej instancji, ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji oraz kontroluje poprawność postępowania przed sądem pierwszej instancji, pozostając związany zarzutami przedstawionymi w apelacji, jeżeli są dopuszczalne, ale biorąc z urzędu pod uwagę nieważność postępowania, orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt III CZP 49/07, OSN 2008/6/55). Dodatkowo należy wskazać, iż dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, sąd drugiej instancji może podzielić i uznać za własne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60). Może również zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu I instancji, i to zarówno po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, jak i bez przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia, chyba że szczególnie okoliczności wymagają ponowienia lub uzupełnienia tego postępowania (por. uchwała składu 7 sędziów Izby Cywilnej z 23 marca 1999 r., sygn. akt III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124).

Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne. Dokonana zaś ocena prawna nie nasuwa zastrzeżeń co do właściwej wykładni przepisów prawa oraz ich prawidłowego zastosowania. Wobec tego zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w niniejszym uzasadnieniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., sygn. akt II UKN 61/97; oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. akt PKN 339/98, Legalis).

W kontekście zgłoszonych zarzutów stwierdzić należy, że spór w niniejszej sprawie sprowadzał się zasadniczo do wykładni przepisów prawa procesowego i materialnego. Sąd Okręgowy zważył, iż zarzuty apelacyjne pozwanego koncentrowały się na kwestii prawidłowego zastosowania przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 k.p.c. oraz przepisów prawa materialnego tj. art. 56 § 1 k.p. w zw. z art. 58 k.p. z zw. z art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Zgodnie z art. 233 § 1 ustawy z dnia z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2018 r., poz. 1360 t.j., dalej: k.p.c.) sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na

podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Z kolei w myśl art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W pierwszej kolejności należy podnieść, iż skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. dotyczącego zasad oceny dowodów, wymaga wykazania, że ocena ta dokonana została w sposób rażąco wadliwy lub oczywiście błędny, uchybiający zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Nie może ono natomiast ograniczać się do zaprezentowania własnego przekonania o innej wadze i wiarygodności przeprowadzonych dowodów, czy też przedstawienia własnej wersji stanu faktycznego sprawy (orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 r., sygn. akt II CKN 4/98, niepubl.; z dnia 5 sierpnia 1999 r., sygn. akt II UKN 76/99, z dnia 14 stycznia 2000 r., sygn. akt I CKN 1169/99, z dnia 10 kwietnia 2000 r., sygn. akt V CKN 17/00), a ponadto jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., sygn. akt II CKN 817/00).

W świetle cytowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy zważył, iż dopuszczenie się obrazy art. 233 § 1 k.p.c. przez Sąd może polegać albo na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów wyznaczonej logiką, doświadczeniem życiowym, zasadami nauki albo na niedokonaniu przez sąd wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, polegające na wyciągnięciu logicznych wniosków i zgodnych z doświadczeniem życiowym, jednakże w oparciu jedynie o część materiału dowodowego i pominięciu pozostałej części.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd Okręgowy uznał, iż wbrew stanowisku apelującego, Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy art. 233 § 1 k.p.c. bowiem całościowo przeanalizował materiał dowodowy. Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska procesowego, w którym apelująca zarzuciła Sądowi I instancji naruszenia art. 233 kodeksu postępowania cywilnego poprzez sprzeczną z zasadami logiki ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i wyciągnięcie z niego nieuprawnionych wniosków.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, iż podniesiony przez apelującego zarzut nieprawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy jest całkowicie bezzasadny i jako taki nie może skutkować zmianą wyroku Sądu I instancji.

Za całkowicie chybiony należało uznać również zarzut naruszenia przez Sąd przepisów prawa materialnego art. 56 § 1 k.p. w zw. z art. 58 k.p. z zw. z art. 52 § 1 pkt 1 k.p.. W sprawie, której przedmiotem jest ocena zgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy w trybie art. 52 k.p., analizując przyczynę rozwiązania stosunku pracy i jej skonkretyzowanie, należy badać (uwzględniając całokształt materiału dowodowego sprawy i stan faktyczny, który doprowadził pracodawcę do złożenia oświadczenia woli o rozwiązaniu stosunku pracy w trybie art. 52 k.p.), czy pracownik rozumiał (powinien rozumieć) stawiane mu zarzuty i ich istotę, a nie ograniczać się do treści werbalnej samego oświadczenia pracodawcy, które w szczególnych okolicznościach może być krótkie, a nawet lakoniczne, o ile strony sporu wiedziały, co się za nim kryje (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2012 r., II PK 312/11, OSNP 2013, Nr 15-16, poz. 171, również wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2017 r., III PK 114/16). A zatem pracodawca powinien podać przyczynę rozwiązania umowy w sposób zarówno skonkretyzowany, jak i zrozumiały dla adresata.

Natomiast w niniejszej sprawie, jak słusznie zważył Sąd Rejonowy, sformułowana przez pracodawcę przyczyna rozwiązania stosunku pracy nie była konkretna, co więcej przełożeni nie informowali powódki, że nierzetelnie wykonuje swoje obowiązki pracownicze, w szczególności nieprawidłowo wystawia faktury sprzedaży, prowadzi nieprawidłowo dokumentację finansowo – księgową obsługiwanych spółek oraz naraża pracodawcę na

odpowiedzialność finansową i karną z tytułu nierzetelnego świadczenia usług księgowych. Powódka przed udaniem się na zwolnienie lekarskie nie została poinformowana przez przełożonego, że dopuściła się ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych, czy też innego rodzaju zaniedbań w zakresie realizowanych obowiązków służbowych. Ponadto nie było podstaw do obarczania powódki odpowiedzialnością dyscyplinarną za wykryte nieprawidłowości skoro wystawianie faktur VAT należało do zakresu obowiązków kilku pracowników (nie tylko powódki), a pracodawca nie wykazał precyzyjnie w przyczynach rozwiązania umowy o pracę, które konkretnie zaniedbania powódki w tym zakresie doprowadziły do narażenia go na odpowiedzialność finansową i karną. Wobec powyższego należy się zgodzić z Sądem I instancji, że przytoczone przyczyny zarzucane powódce jako uzasadniające rozwiązanie z nią umowy o pracę z przyczyn dotyczących pracownika, nie znalazły oparcia w materiale dowodowym sprawy i były oparte wyłącznie o twierdzenia pozwanego pracodawcy.

Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego, który uznał, że stopień zawinienia powódki, mimo uchybień których się dopuściła, w kontekście całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie uzasadniał rozwiązania umowy o pracę z powodu ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych.

Trafnie zatem uznał Sąd Rejonowy, że w świetle zebranego materiału dowodowego argumenty pracodawcy uzasadniające rozwiązanie z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia, okazały się chybione.

Mając na uwadze powyższe rozważania i ustalenia, Sąd Okręgowy uznał apelację za niezasadną, albowiem sformułowane w niej zarzuty w żaden sposób nie wykazały wadliwości orzeczenia Sądu I instancji i stanowiły wyłącznie nieskuteczną polemikę z jego trafnym rozstrzygnięciem. Jak już zostało wskazane, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowego ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie, z którego wyprowadził prawidłowe i logiczne wnioski – podzielone w całej rozciągłości przez Sąd Okręgowy oraz dokonał prawidłowej subsumpcji ustalonego stanu faktycznego do obowiązujących przepisów prawa. W związku z powyższym, stawiane przez skarżącego zarzuty sprzeczności ustalonego stanu faktycznego z zebrany w sprawie materiałem dowodowym oraz naruszenia przepisów prawa procesowego uznać należało za bezzasadne.

Rozpoznając całokształt sprawy Sąd II instancji doszedł do przekonania, że w toku postępowania przed Sądem I instancji nie doszło do nieważności postępowania, a Sąd Rejonowy rozpoznał istotę sprawy (art. 386 § 2 i 4 k.p.c.). Sąd I instancji rozpoznając sprawę przeprowadził postępowanie dowodowe i w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy ustalił prawidłowo stan faktyczny. Ustalenia Sądu Rejonowego pod względem reguł logicznego myślenia, wnioskowania, dokonane zostały w sposób jasny i wynikający z przeprowadzonych dowodów. Sąd Okręgowy przyjął ustalenia Sądu Rejonowego za własne. Nie ma zatem podstaw do uchylenia wyroku, bowiem nie zachodzą przesłanki z art. 386 § 4 k.p.c.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy, nie podzielając zarzutów apelacji oraz argumentów w niej przedstawionych, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację wniesioną przez pozwanego, o czym orzekł w pkt. 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd II instancji orzekł jak w pkt. 2 wyroku na podstawie art. 108 k.p.c. stosując w tym względzie zasadę finansowej odpowiedzialności za wynik sprawy, zawartą w art. 98 k.p.c. oraz w oparciu o dyspozycję § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) w brzmieniu obowiązującym po 27 października 2016 roku.

SSO Agnieszka Stachurska SSO Marcin Graczyk SSO Zbigniew Szczuka (spr.)

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)